

NIEUWSBRIEF

Jaargang 5, nummer 2

september 2016

We zullen doorgaan..."het goede doel is niet je eigen doel" (Johan Cruijff)

Nepal heeft het niet slecht gedaan de afgelopen tijd... ietwat ironisch gezegd...slechts enkele aardschokken 4.2/4.6 op Richter schaal. Geen schade dan die in de harten van de mensen. Toen we er in mei waren zagen we hoe deze schokken ingrijpen in het emotionele leven van de mensen. Hoezeer zij nog getraumatiseerd zijn. Vooral de kinderen. Van het royaal gegeven geld is nog niet veel uitgekeerd.

Ons team heeft maanden gewerkt met eigen geld om de noden te lichten maar zoals veel andere Ngo is het financiële einde in zicht. Waar is al het geld gebleven? In de afgelopen driekwart jaar hebben we hard gewerkt om de zelfstandigheid van onze Nepalese Stichting uit te bouwen en dat is goed gegaan.

Het blok Vrouwen en bekken is met de laatste college-week overgedragen aan de Universiteit van Kathmandu. De formule van onderwijs en onderzoek is gerealiseerd. De echo is op de plek maar nog niet frequent in functie (we missen nog wat onderdelen en de kennis is nog niet voldoende)

En ons bezoek aan TAJEgaun om ons te realiseren dat er nog veel...heel veel hulp in de toekomst nodig is om vrouwen die toegang tot gezondheidszorg te geven waar ze recht op hebben en ook verdienen gezien hun positie in de Nepalese maatschappij.

Dat brengt ons tot de volgende gedachtegang:

Hulp - helpen is bijstand verlenen.

Hulp is geven aan... van de een naar de ander.

Hulp is ontvangen.

Hulp is afhankelijkheid, in liefde en met graagte gegeven.

Ontwikkelingshulp?

Geldt dat nog voor onze Stichting en het stadium waarin we nu zijn na 23 jaar?

Is samenwerken het einde van deze vorm van ontwikkelingshulp?

Of heet dat dan ontwikkelingssamenwerking?

Wie ontwikkelt wie dan?

Samenwerken is koers zetten naar een gezamenlijk doel, een streven, een inspanning met respect voor elkaars verschillen .

Is dit een utopie in de actuele situatie waarin de wereld zich bevindt?

In de jaren dat Onze hulp aan Nepal langzaam veranderde van "Helpen" in naar "Samen verder" zijn we vele wegen gegaan.

Geluk was met ons toen we mensen tegenkwamen die bereid waren hun nek uit te steken voor onze Stichting. De Stichting en haar belangen steunden financieel, met kennis en kunde en zonder eigenbelang.

Geluk was met ons toen ook aan Nepalese zijde we een groep troffen die bereid was te werken voor een ideaal dat eerst onbereikbaar leek.

Geluk nu die financiële en mentale ondersteuning ook uit Nepal en België komt en steeds meer jonge deskundige mensen aansluiten om dit project een solide vorm te geven.

NIEUWSBRIEF

We bereikten doelen, stabiliseerden wat goed was, lieten vallen wat niet werkte en over en weer leerden we van elkaar! Nepal-Europa, in cultuur compleet tegengesteld. De Stichting vond een weg en aanrakingspunten zodat we het belang van de ontwikkeling konden uitwerken. We groeiden naar elkaar toe, wisselden ideeën uit. Vallen en opstaan. Zwaan kleef aan ...

Laatste jaar zien we meer mensen van verschillende nationaliteiten aansluiten bij ons concept. Kennis inbrengen en daarmee groei bewerkstelligen. Verantwoording op zich nemen voor de toekomst. Innovatief werken, verjongen.

Het begrip in beide culturen vergroten. Zij geven inspiratie en zijn leerschool van hoe zaken aan te pakken. Deze nieuwsbrief laat zien hoe we langzaam stappen zetten op het pad van samen verder hoe we proberen vooruit te denken en niet achter de feiten aan te hollen. We willen niet ontwikkeling inhalen. We willen actualiteit voor het zo geteisterde Nepal.

Gezondheidszorg en Medische toegang is een mensenrecht voor iedereen en daaraan dragen wij een stuk bij in de afgelegen gebieden van Nepal.

De ontwikkeling in dit proces, de gedachtes, de verschillende visies van zowel Nepal als Nederland en België, de beslissingen het laatste half jaar genomen om een stabiele basis te krijgen in een project dat ooit als ontwikkelingshulp begonnen is, nadert een punt waarop Nepal zelf de kosten kan dragen om dit project te dragen en uit te bouwen, Nepali medewerkers de organisatie bemenen en dat goed doen, verdienconcepten uitwerken om de humanitaire gratis medische toegang te realiseren en bekostigen.

Daarbij hebben we jullie nog nodig. Hard Nodig. Jullie respect en mening en financiële hulp zijn in dit stadium belangrijk en nodig om ons te inspireren en stabiliseren. Jullie ondersteuning op zowel financieel als mentaal gebied zal Nepal /Nederland /België Stichting de kracht geven in het zetten van de stappen op weg naar autonomie en samenwerking met als resultaat een stevige basis voor de gezondheidszorg voor de medische zorg in al zijn aspecten voor vrouwen in heel Nepal. Medische toegankelijkheid, voorlichting onderwijs en behandeling van de vrouw ook in de afgelegen gebieden moet geen vraag meer zijn maar een realiteit. Laten we ons enthousiasme, kennis en kunde samen inzetten

Internationale samenwerking en sponsoring.

In het kader van de internationale samenwerking liet de Belgische ziektenkostenverzekeraar CM een oproep uitgaan om een project in te brengen dat deze samenwerking zou ondersteunen en beloofd zou worden met een bedrag om een van de wensen van een ontwikkelings VZW zou ondersteunen.

Vrienden van Amp Pipal deed mee met het ECHO project en werd een van de 18 gelukkigen uit 200.

CM heeft daarmee een fundamentele bijdrage geleverd aan het realiseren van het ECHO project en de bereikbaarheid van Medische diagnostiek voor vrouwen in de afgelegen gebieden van Nepal. Modhu Follong van Nepali afkomst en werkzaam bij CM was de aanbrenner van het voorstel.

Wij danken CM en vooral ook Modhu Follong voor haar inbreng en de positieve uitkomst daarvan

NIEUWSBRIEF

Even voorstellen: Desiree America

Van 1982 tot '87 studeerde ik GVO gezondheidswetenschappen in Maastricht. Daarna trok ik met een studievriendin een jaar met de rugzak rond de wereld.

Een absoluut hoogtepunt was Nepal en we raakten bevriend met Dil Gurung, een Menangi van het Marshangdi Mandala Hotel in Thamel. Toen ik in '89 na de val van de Berlijnse muur bij Dil en zijn familie op bezoek was ontmoette ik daar Mana Kaji Gurung uit Taji Gaun, Lamjung en het was Liefde op het eerste gezicht. Mana is in 1990 naar Nederland gekomen en toen zijn we getrouwd. Inmiddels hebben we een dochter en een zoon, we zijn gescheiden maar.... zowel voor de kinderen als mijzelf heeft Nepal een hele speciale plaats in ons hart. We voelen ons erg thuis bij de familie in Chandol voor wie we, ondanks de scheiding, helemaal tot de familie behoren. De kinderen zijn er na de middelbare school beiden meer dan een half jaar geweest om hun roots te verkennen. In 1992 ging ik voor het eerst naar Taji Gaun, daar is onze bruiloft samen met het hele dorp gevierd, compleet met geitencurry, damaimuziek en zang en dans van de dorpsjongeren, heel bijzonder. Iedere keer dat ik in Nepal ben ga ik naar Taji Gaun.

In Taji is het momenteel even triest gesteld als in veel andere bergdorpen in Nepal; de capabele jeugd is weggetrokken om te studeren of te werken in Kathmandu, Zuid Korea of Khatar en er wonen voornamelijk oudjes, arme vrouwen en kinderen en minder ambitieuze mannen, die meer van kaarten dan van op het land werken houden. Er is land genoeg, maar het werk is teveel en te zwaar voor de oude mensen ~~en de vrouwen alleen. Ook in Taji bleken veel van de jonge vrouwen baarmoederverzakkingen te hebben omdat ze na een bevalling veel te snel weer zwaar werk gaan doen.~~ En toen kwam vorig jaar de aardbeving...alle 65 huizen zijn beschadigd of geheel verwoest. Ook de school die net met hulp van onze Nepalese neven uit Australië een library (een kleurige ruimte met speelgoed en boeken), had gekregen, is zwaar beschadigd. Nog meer werk voor de dorpingen dus. En hopen en wachten of het beloofde geld van de overheid echt komt. Tot nu toe zijn er 3 huizen herbouwd. Met geld van donaties onder andere uit Nederland is er na de aardbeving voor noodhulp gezorgd, iedereen woont nu in tenten met golfplaten dak en we hebben in het najaar kleding, schoenen en truien voor de kinderen gebracht en in het voorjaar lesmaterialen voor de school en de kapotte zonnepanelen vervangen. Gelukkig zijn het Nepalezen: ke garne?

Ze blijven moed houden en ze blijven lachen....ondanks alles. Zo krachtig!

Desirée America adviseerde in het bejaardenopvang verdienmodel en legde bij aan de aanschaf van de echo!

Maar er is ook positief nieuws:

Mariet, Dinesh en Sunita en hun team zijn, ondanks de vreselijke weg, de lange rit en de hoosbuien, naar Taji Gaun gegaan om een healthcamp te houden. Daarmee zijn een heleboel dorpingen voor wie gezondheidszorg onbereikbaar is geholpen. Dat helpt in ieder geval om na de aardbeving stapje voor stapje weer op de rit te komen. Zie hun verslag. Geweldig bedankt daarvoor!!

Met Dinesh en Sunita heb ik een aantal keer samen gezeten om een mooi plan te bespreken en uit te werken. In Kathmandu zijn er tegenwoordig steeds meer jonge ouders die beide werken. Hun kinderen zitten op kostschool of zijn de hele dag naar school. Wanneer een van hun ouders als weduwe of weduwnaar nog alleen achterblijft in het geboortedorp, besluiten de kinderen vaak dat het verstandiger is voor die ouder om naar Kathmandu te komen en bij het gezin te komen wonen. Dan is er ook medische hulp in de buurt mocht dat nodig zijn. Maar in de stad is er een probleem: de ouder zit de hele dag alleen thuis, heeft nauwelijks aanspraak (wat er in het dorp wel altijd was) en vereenzaamt op deze manier. Vandaar dat het plan is opgevat om een dagopvang voor ouderen op te zetten, waar ze naar toe kunnen om aanspraak te hebben met leeftijdgenoten en waar tevens bezigheden, verzorging, eenvoudige medische hulp en fysiotherapie wordt geboden.

We zijn druk bezig geweest met de uitwerking van het plan, dat ook door de Lionsclub van Kathmandu gesteund wordt, waarbij keuzes gemaakt moeten worden wat betreft geschikte locatie, soort personeel, juiste doelgroep en aantal ouderen, geboden zorg, geboden maaltijden, soort activiteiten, vervoer, uitstapjes, tarief en verdienmodel.

Als alle betrokkenen het op deze punten eens zijn dan kan het project van start gaan en gaan we leren van de praktijk en zullen we aanpassen waar het nog beter kan!

NIEUWSBRIEF

Aankomst ECHOMASTER in KATHMANDU!

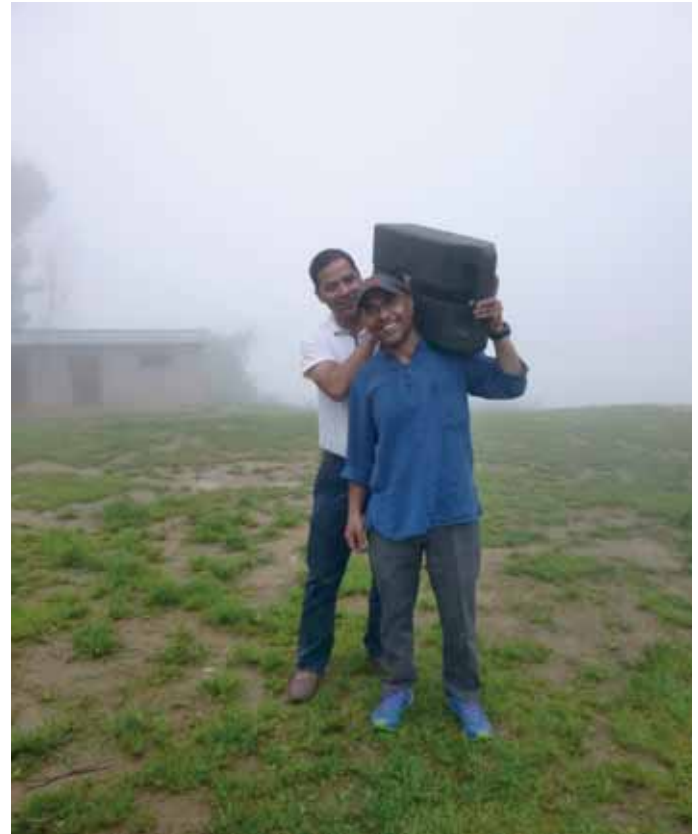
Alle negen tassen zonder problemen. Geen moeilijkheden bij de douane. De echomaster en andere onderdelen waren mooi verpakt over alle meereizenden en er was zelfs niemand die ons vroeg de tassen door de detectiepoort te laten gaan. De aankomsthal was zwak verlicht, de ambtenaren voor zover aanwezig hingen half slapend op een stoel Niks aan de hand...tot zover...Buiten in de wanorde van Tribhuvan airport geen auto om ons op te halen. Gelukkig was een telefoontje voldoende om ere en te regelen en na een half uurtje wachten reddden de twee taxi's door het al half duistere Kathmandu dat nooit lijkt te verstommen in geluid en mensen en geuren, De kakafonie is vertrouwd als je er al vele malen bent geweest zoals ik, maar voor onze debutant Denis Jaeken natuurlijk andere koek.

De aankomst in Tibet Guest een verrassing en de avond prettig met allerlei vrienden die aanschoven voor een (ook vergeten te maken) rijsttafel.

De echo master had de reis goed overleefd. Dat was de eerste test voor dit kostbaar kleinood dat het doel van deze reis is.

Een echo/ultrasound die zo compact is dat hij (of is het een zij) gemakkelijk kan worden meegenomen naar de verre gebieden waar geen toegang is tot gezondheidszorg en waar deze kleine man/vrouw mogelijk levens kan redden. Over de kwaliteit van de echo oftewel wat je erop kan zien bestaat geen twijfel. Die is door Jorik en Albert en de echosopisten van Heerlen en Sittard ziekenhuis al bekeken, maar hoe gedraagt hij zich op reis, in moeilijke omstandigheden. Alhoewel Aruchour voor Nepali begrippen 'makkelijk' te bereiken is dachten onze mannen daar toch iets anders over.

Over de "snelweg naar Pokhara DE toeristenstad van Nepal hobbelden we in slechts 7 uur en overbruggen de 172 km zonder problemen. Op naar de uitdaging! We zouden zelf ervaren hoe zwaar de weg naar boven was. Duidelijk was dat de bagage niet in en ook niet op de jeep paste en al zeker niet al er ook nog 8 of 9 mensen bij moesten. Tja ...de lokale bus was geduldig en een paar zaken warden opgeslagen in het hotel. Iedereen een tandenborstel en een onderbroek en de sardinentric toegepast vertrokken we. Achterin als een paar visjes in een blikje Albert, Jorik, Gerda, Mariet, Denis en Badri en een hoop bagage. Voorin een wirwar van Gerhard en een

Dr Binod en dr Dinesh op weg met babyecho

stuk of wat Nepali, waaronder Sunita..De lucht betrok al gauw en voor we af konden slaan de hoogte in brak de hel los: hagelstenen zo groot als tennisballen, wind regen en een weg is weg zijn slechte ingrediënten als je comfortabel wilt rijden. Toen er echt geen houden meer aan was parkeerde de chauffeur de voorkant in een struik om zijn ruit te beschermen. En wat met ons 'visjes' in de achterbak van een jeep zonder banken om op te zitten. Gerda hield al een fleecce boven haar hoofd in geval de hagelstenen door het zeildak zouden komen. De doorsijpelende regen drupte in onze ruggen en de tocht verliep moeizaam in de regen naar boven. Echt heikel werd het pas toen de duisternis zijn intrede deed .gelukkig waren Albert en Jorik van plaats gewisseld met Nepali die hangend aan de achterstang in het donker mee het laatste stuk aflegden. Onze Echo stond echter nog stevig op de plek vastgebonden en gesteund door Alberts schoenen. Hoe zou de kist er van binnen uitzien???

NIEUWSBRIEF

Dat moest wachten tot de volgende morgen. Met zaklampjes liepen we de steile stenenweg tastend naar beneden tot het kleine huis van Badri.

Geen gas, geen licht (een spaarzaam lampje op solar) geen waterleiding of toilet. (buiten een metertje of tien van het huisje, maar de ontvangst was allerhartelijkst. Op typisch Nepalese wijze kwam het hele circus langzaam op gang. Er komt niemand voor ze de ochtend Dahl Bath hebben gegeten.

Enfin de echo stond als braaf kindje te wachten en was ongedeerd maar toen... De eerste hobbel was dat de echo accu grotendeels was leeggelopen in de tijd tussen vertrek en aankomst..(puntje) en moest er elektriciteit komen. Tja!!!De opgeladen reserve accu (door OLLIE AANGELEVERD) was natuurlijk onvindbaar na de toestand van vorige dag. Eindelijk werd vanuit een ander gebied een kabel geregeld en aangesloten Goed dat er geen veiligheidscontrole is ! Het was niet te geloven. De kleine school met een lemen vloertje en drie lokaaltjes stroomden vol met mensen. Registreren werd bijna een gevecht en hoewel we probeerden de mensen te vertellen dat we echt niet meer dan 250 mensen konden zien , Wat de ultrasound machine betreft zagen we dat de verpakking toch erg kwetsbaar is en dat daar naar gekeken moet worden.

**WIE INITIATIEF
ZAAIT
ZAL VERANDERING
OOGSTEN**

Loesje

De stroom mensen hield niet op en ik nam maatregelen om te 'ontsnappen' mochten er aan het eind van de dag problemen komen omdat we de patiënten niet aankonden. Gelukkig greep de Heer even in. Een niet te overziene hoosbui met storm en hagel die oorverdovend op de zinken dakjes kletterde maakte praten en verstaan onmogelijk en in no time was het plateau helemaal leeg. In de jeep zo snel mogelijk naar beneden was een optie met de echo als kostbaar kleinood in de achterbak waar bij nog onmogelijker dan voorheen waren opgepropt. De ochtendwandeling naar de zonsopgang boven de Himalaya om 5 uur 's ochtends maakte veel goed in de glorie van dit land van tegenstellingen . Naar Besisahar dan maar. Waar opnieuw de echo zou worden onderworpen aan belasting in reizen. Hitte, regen en de onmogelijke wegen.

Jorik en Albert lieten de echo zien en de artsen, Binod (de gynaecoloog van Care en Cure) Dinesh enzovoort kregen twee dagen een training in echo. De tweede dag wekte veel belangstelling omdat het een praktijk-demonstratiemiddag was. Nepali houden erg van dit soort zaken. Visueel onderwijs trekt hen erg aan en ze leren snel, zijn slim en bereid leerstof op te nemen. Er zijn wat hobbels maar de echo is o.k. tot op heden. We hebben behoefte aan twee probes voor de baby echo en externe batterijen. *Zie verslag verderop.*

NIEUWSBRIEF

De eerste zelfstandige tocht van CARE en CURE naar Rural Bogota...

Stukje reisverslag van september 2016

De baby Echo, twee kleine en een grote rugzakken vol op weg naar National airport...waar weer alles door elkaar loopt...de vraag is altijd of het vliegtuig gaat en als het gaat of het ook in de lucht blijft....Dangadi gaat dus en twee uur later staan we op een bloedhete airstrip waar de bagage op een karretje naar een balie wordt gereden, waarna het gevecht om de tassen begint. Het tweede traject...een Hiace vinden naar het buspark voor traject 3 is niet zo moeilijk, maar dan...Care and Cure moet zelf de financiële afwikkeling regelen en de lokale bus is dus de volgende optie. Een oude Hiace met plaats voor 10 wordt volgepropt met 21 mensen. Waarvan er bij iedere politiepost opeens twee(of meer) verdwijnen die later er opeens weer zijn? Hoe onze babyECHO te beschermen en toch nog kunnen zitten. In deze hitte spreekt het dat de wel of niet gewenste lichaamssappen van mijn steeds verder uitdijende buurman zich langzaam vermengen met mijn eigen transpiratie. De na een uur overgeven- de vrouwen buiten beschouwing gelaten is dat het enige tegenvallende aspect in een wildwest tocht naar Dadheldura. 6 uur crossen met plastopjes tussendoor waar de vrouwen natuurlijk achter alles wat wit is gaan zitten. Als de dames (en heren) ontdekken dat ze met die witte(hoezo discriminatie) kunnen praten dan is dat natuurlijk een stuk vertier op die lange weg. Voor de rest hangt iedereen zo'n beetje tegen elkaar te schudden. of bevindt zich buiten de bus aan de railing. In Dadheldura gaat de zon langzaam onder. Verder reizen is onmogelijk gezien de situatie van de bergweg gevoegd bij de aanwezigheid van de paar tijgers die zich kennelijk noch in de Far west van Nepal bevinden (nooit een tegengekomen). Een jeep vinden voor de volgende dag en zoeken naar slaappleaats dus..Alle drie maar samen in een kamertje en vroeg op weg voor traject 4 De weg behoort tot een van de gevaarlijkste ter wereld en is in slechte conditie na de moesson. Baby moet voorin vastgehouden maar hoe je dat als je beide handen nodig hebt om zelf overeind te blijven. Na het eerste stuk verloopt de 5 uur durende tocht uitstekend. Moeilijke stukken lopen we terwijl de bijrijder en wij samen de bagage en de Babyecho dragen door de rivier en over de bruggen daar waar het onverantwoord is om hem in de jeep te laten. Twee jeeps en 5 uur later komen we aan het punt of no return. Te voet in de richting van Bogota. We hebben besloten als ver-

rassing voor Dinesh ouders te komen en daarin zijn we geslaagd. Het schoolfeest heeft opeens een paar extra gasten !!Ehhm en één extra gebrekkig sprekende witte... Rode kruis vrijwilligers zijn zo geregeld en de boodschap dat alle zwangere vrouwen zullen worden gecheckt en natuurlijk ook een Echo krijgen zal velen bereiken. Nooit is duidelijk hoe deze berichten rondgaan al is telefoon in Nepal een tegenwoordig onuitwisbaar beeld in de verre gedeelten. Geen elektriciteit, geen water, geen van alles niks maar wel een solartje waar telefoon kan worden opgeladen. Ncell een vinding van Nederlandse studenten geeft toegang zonder masten maar van een abominabele kwaliteit.

Rondom het huisje van Dinesh ouders is een overvloed van alle soorten groenten en fruit .We zien de Dahl bath met genoeg tegemoet...Het wordt lang ...heel lang wachten. ...Moeders maakt voor iedere maaltijd de keuken die zich in een klein lemen huisje buiten bevindt schoon. Wast zichzelf uitvoerig. Kleedt zich om in speciale heilige kledij en begint dan tergend langzaam aan alle verse voorbereidingen van wat uiteindelijk. Rijst met groenten moet worden.in de kaste zijn eieren .kip varkensvlees ect niet toegestaan. Een heel gedoe maar waarschijnlijk uiterst gezond en lekker. Slapen op de planken is opnieuw een hele uitdaging. Met bijna tien kilo minder gewicht lijken de zijkanten van mijn dijen nog meer blauw dan anders zodat 'vroeg uit de veren' in dit geval geen problemen oplevert omdat er geen veren zijn ...

NIEUWSBRIEF

Dik uurtje klimmen naar boven voor de screening van naar ons verteld is 20 vrouwen die zwanger zijn. Het is een steile weg en flink glibberig. De kleine dragertjes zijn gehoorgestoord of doof en tussen 10 en 14 jaar en sjouwen de tassen van 20 kg alsof ze een tasje op hun schouders dragen.

Via generator krijgen we elektriciteit. De baby echo is alweer half leeggelopen terwijl hij geladen was .Er is iets mis...maar wat. Wel de 20 echo's worden er 108we hebben in willekeurige volgorde...twee upside down baby's ,drie placenta praevia's een mola zwangerschap, twee kanker van een of ander en een niersteentoestand en een oververhitte echo. OVERVERHIT ...crisis..hoe kan dit???? Gelukkig was er geen elektriciteit meer, dus een geldig excuus om alles stil te leggen ..tot onze laatste patiënt verscheen...oeps. Sunita in paniek "she is in labour" ...ze is aan het bevallen! 7 cm ontsluiting. De dame kwam van twee uur lopen voor echo van haar baby...

Mariet Mulders

Docenten Echo in Besisahar.

Voor de studenten van de Universiteit ging het blok **WOMAN HEALTH** door in Besisahar. Zij kregen vier dagen interactieve colleges! **Albert Zandvoort, Jorik Vellekoopen Gerhard Blaauw** gaven college in hun vakgebied.

Dr Jorik Vellekoop wedstrijd in echo interpretatie!

Dr Binod Aryal-Dr Albert Zandvoort-Dr Dinesh Chataut klaar voor college!

NIEUWSBRIEF

Nieuws nieuws nieuws...

Wij volgen het advies van Dr. Jaeken en zullen het komende jaar een fysiotherapeutisch spreekuur houden in Besisahar Lamjung Hospitaal voor kinderen met cerebrale palsy en niet aangeboren hersenletsels. Deze kinderen worden eens per maand gezien en geadviseerd. Zo nodig wordt doorverwezen naar orthopedisch hospitaal in Kathmandu. De fysiotherapeut wordt betaald uit de donatie van Onderzoek in Beweging.

Opleiding voor Nepalese echo mensen gerealiseerd!!!

In Banepa zal onze gynaecoloog een opleiding krijgen in echoscopie. Sunita zal de gecertificeerde opleiding volgen die in Nepal door de overheid wordt erkend voor de rural (afgelegen) gebieden. De compagnon van Dinesh TSERING DAVID SHERPA zal als halve Nepalees en halve Belg in de gelegenheid worden gesteld om de Nederlandse opleiding echoscopie voor fysiotherapeuten te volgen. De opleiding wordt betaald door FYZZIO en de lopende kosten komen uit ONDERZOEK in BEWEGING. Een stap gezet op weg naar...

Verslag van Dr. Denis Jaeken, revalidatiearts

In navolging op het advies van Denis Jaeken hebben wij als Stichting besloten een maandelijks fysiotherapeutisch spreekuur te houden in Besisahar van twee dagen waarin alle patiënten gezien en geadviseerd kunnen worden om zo een (voor Nepal) goede behandelingspositie te creëren voor de kinderen met een beperking. Lees het verslag van DENIS.

“Na jarenlang te hebben gesupporterd aan de zijlijn mocht ik dit jaar het veld betreden. De eerste professionele confrontatie vond plaats in Pokhara waar mensen uit Aruchour per jeep aan de hotelpoort aankwamen met een moeder en haar 13 jarige dochter met verminderd bewustzijn en ernstige brandwonden met name ter hoogte van de benen. Ze werden dringend doorverwezen naar de eerste hulp van het ziekenhuis van Pokhara waar het meisje ook meteen werd opgenomen. Een dag later deden wij dezelfde weg met hetzelfde vervoermiddel in de omgekeerde richting, naar Aruchour. In dit bergdorp had men voor ons twee dagen “massaconsultatie” georganiseerd. Iedereen met klachten was uitgenodigd om ze te laten onderzoeken. De consultaties vonden plaats met de hulp van een vertaler Nepalees-Engels, in het oude schoolgebouw en met veel geïnteresseerde toeschouwers aan alle ramen en deuren. Het woord privacy werd op lokale wijze ingevuld.

In feite deden we een soort eerste selectie om de echte aandoeningen uit de massa klachten te filteren. Voor mijzelf lag het accent bij kinderen; ik zag vooral kinderen met luchtweginfecties, neus-keel-oor problemen en buikproblemen; soms waren het vooral de moeders die problemen hadden of onzeker waren; een terugkerend fenomeen waren problemen met de overgang van borstvoeding naar reguliere vaste voeding, resulterend in allerlei klachten waar de moeders geen raad mee wisten: kinderen werden overvoed of ondervoed. Met de lokale gezondheidswerker werd afgesproken om in een aantal gezondheidslessen voor moeders extra aandacht aan dit

NIEUWSBRIEF

probleem te schenken en de moeders te begeleiden in een geleidelijke overgang van borstvoeding naar vaste voeding. Daarnaast waren er toch ook een paar opmerkelijke casussen oa. een kindje met een situs inversus van het hart (gedocumenteerd met radiografie), in principe goed gediagnosticeerd en primair behandeld in Pokhara doch waarvan de opvolgingsconsultaties niet gevolgd werden.

Bij de volwassen vrouwen die wij zagen was de meest voorkomende diagnose: pijn in de rug- en buikstreek zonder duidelijke andere symptomen. Bij onderzoek viel ons op dat, ondanks het feit dat deze vrouwen zwaar werk verrichten en zware lasten verslepen, ze relatief gezien, erg zwakke buikspieren hadden. De typische manier voor het verslepen van deze lasten (grote korven op de rug, met een band rond het voorhoofd) is hier ongetwijfeld niet vreemd aan. Ook dit probleem kan goed opgelost worden met een fysiotherapie- en fitnessstrainingsprogramma ter versterking van de buikspieren en informatie over de consequenties van deze tiltechniek. Het kan in groep gebeuren in het kader van een preventie campagne onder leiding van een lokale gezondheidswerker.

In Besishahar heb ik dan enkele dagen consultaties gedaan als kinderrevalidatie arts, goed gesteund door Sunita als vertaalster. De meest voorkomende pathologie was ongetwijfeld cerebral palsy; we zagen het op alle mogelijke leeftijden en in alle mogelijke vormen (hemiplegie, diplegie, tetraplegie) met of zonder onwillekeurige bewegingen en met of zonder ernstige ontwikkelingsachterstand. Bij sommigen was de diagnose al gesteld en waren ze al voor behandeling in het Cerebral Palsy Centrum in

Kathmandu geweest; in een paar gevallen ging het om een eerste diagnostiek. Het is heel jammer dat het overigens vrij goed uitgeruste en geleide ziekenhuis van Besishahar geen fysiotherapie afdeling meer heeft. In het verleden is die er wel geweest maar

na het weggaan van de vorige therapeut was er geen opvolging. Een fysiotherapie eenheid kan echter zeer waardevol zijn voor een diagnose als Cerebral Palsy, enerzijds om de nodige basisbehandeling als contractuurpreventie en actieve oefentherapie, gericht op het ontwikkelen van motorische vaardigheden, te verrichten (2 à 3 x / week), anderzijds in het kader van ondersteuning van patiënt en familie bij het advies en gebruik van hulpmiddelen en het volhouden van de reguliere begeleidingsconsultaties in het Cerebral Palsy Centrum. Of waarom zouden artsen en therapeuten van dit CP Centrum in Kathmandu niet zelf regelmatig naar Besishahar kunnen komen? Want voor veel ouders en kinderen is een visite in het centrum in Kathmandu een dure en moeilijk te regelen reis ; de kwaliteit van een revalidatie consultatie in de eigen omgeving is bovendien beter en financieel en maatschappelijk levert het ook winst op."

Dr. D. Jaeken augustus 2016

NIEUWSBRIEF

Benefietdiner 13 april 2016

Een geweldig en heerlijk benefietdiner vond plaats in DE LEUF op 13 april 2016. De stemming zat er goed in. Iedereen genoot van de heerlijke gerechten.

Dank aan Sandra en haar brigade voor de geweldige ontvangst en de getoonde inzet.

Dank van de Stichting aan iedereen die deelnam en daarmee de aanschaf van de ECHO ondersteunde! Marleen van Hellemondts en Anne Kingma in gesprek !

De mannen van het eerste uur Dr. J. Stoot en Dr. Jan Albert Zandvoort.

Marleen van Hellemondts en Anne Kingma in gesprek !

De nieuwe pre operatieve kranen van IKEA.

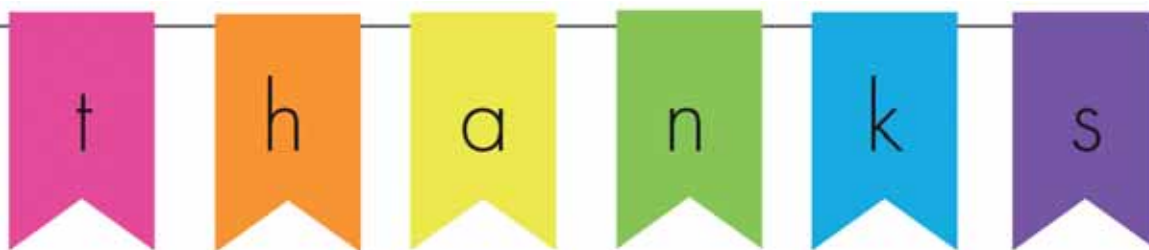
Besisahar heeft zijn nieuwe hendelkranen in het wasgedeelte. Kranen gedoneerd door IKEA zijn omgebouwd door Stareleechlid Huub en met zijn instructie en toegevoegde onderdelen was het een fluitje van een cent om de prachtige en super funktionerende kranen te monteren!

Klasse... geen gegil meer om een zuster om een kraan dicht te draaien na het pré operatief handenwassen !

NIEUWSBRIEF

... voor de donaties van onder andere:

- ZIJ-ACTIEF HOUTHEM besloot dit jaar haar donatie aan onze stichting te geven.
- Ben en Marleen van Hellemondts doneerden nog extra ook al namen ze deel aan het diner.
- De ZONTA vrouwen hebben de stichting voor 2017 genomineerd.
- Onderzoek in Beweging leverde wederom een bijdrage aan de specifiek de fysiotherapie in Nepal.
- Vele donatoren leggen maandelijks bij aan de uitgaven van Amp Pipal.
- Sandra de Ley haar verjaardagsgeld
- Mevrouw Slooff 80 jaar
- De diaconie Borne deed wederom een duit in het zakje.
- Rotary Heerlen (Dr J Stoot) won toch nog een prijs
- Mevr.A.Gerritsen

Eenieder die bijdroeg heel hartelijk dank!!!

Mochten we iemand niet genoemd hebben weet dan toch dat iedere gift groot of klein bijdraagt aan het realiseren van ons doel.

Sunita en Mariet (teamleaders)

Hightlights voor 2017

- Overdracht van alle medische equipment naar de Nepalese Stichting per 31-12-2017.
- Autonomie van de NEPALESE Stichting met toestemming en registratie bij de Nepalese overheid.
- Stabilisering van het Woman Health Care programma doorheen heel Nepal.
- Start van Masters aan de Universiteit van Kathmandu Medical science (niet meer door Amp Pipal).
- Opleiding afronden van drie echosopisten op het niveau noodzakelijk.
- Overdracht van de studieschulden van Nepalese studenten aan de nieuwe generatie.
- Opzetten van begeleiding en controlesysteem voor de jaren 2017 tot 2020.

NIEUWSBRIEF

Amp Pipal Nepal

Gezondheidszorg voor vrouwen in Nepal

Een service-project van Zonta Mergelland

www.zontamergelland.nl

Een prachtige middag met klassieke muziek in een bijzondere omgeving

Wij heten u welkom in de prachtige Limburgse Carré-hoeve 'de Kroon', waar u een gevarieerd muziekprogramma krijgt aangeboden.

Aanvang 14.30

Rond 15.30 is er een pauze

Einde concert voorzien rond 16.30.

Aansluitend borrel en gelegenheid om geselecteerde Zonta-wijn aan te kopen en zo nog meer het goede doel te steunen.

(uitsluitend per doosje à 45,-, contant)

Een heel mooi doel:

Ampipal Hospital Nepal

In Nepal ontbreekt de meest elementaire gezondheidszorg voor vrouwen: rond zwangerschap en geboorte, maar ook bij gynaecologische problemen.

Vrouwen en hun baby's lijden hierdoor onnodig veel pijn, worden invalide of sterven zelfs. Vrouwen leven met schaamte en worden sociaal geïsoleerd, door aandoeningen die relatief eenvoudig verholpen kunnen worden.

Het team van Ampipal heeft dringend behoefte aan een draagbaar echo-apparaat om vrouwen op afgelegen locaties te kunnen helpen.

symposium Onderzoek in Beweging

Fysiotherapeuten vergeet niet in te schrijven voor het jaarlijks symposium van OIB.

Locatie: Universiteitssingel 40, Maastricht

Datum: zaterdag 4 februari 2017

Onderwerp: neurologie

